

незважаючи на поступове скорочення, залишається переважаючою – 64,3% у 2014 році [2, с.88]. Незважаючи на те, що ОСГ залишаються основним місцем застосування праці сільських жителів не лише Волинської області, проблема повнішого залучення їх до сфери дії трудового законодавства і соціального захисту населення залишається невирішеною.

Вище наведене вимагає виокремлення основних напрямів розв'язання соціально-економічних проблем сільських територій досліджуваного регіону. Вирішення поставленого завдання можливе за умови впровадження системи науково обґрунтованих і взаємопов'язаних соціально-економічних та організаційно-управлінських заходів, що матимуть вагомий вплив на сільський розвиток і забезпечать його багатофункціональність.

Список використаних джерел:

1. Лопатинський Ю.М. Трансформація аграрного сектора: інституціональні засади / Ю.М. Лопатинський. – Чернівці: Рута, 2006. – 365 с.
2. Статистичний щорічник Волинь – 2014 / за ред. В. Ю. Науменка; Головне управління статистики у Волинській області. – Луцьк, 2015. – 490 с.

Стегней М.І., д. е. н., доцент
Лінтур І.В., к. е. н., доцент,
Мукачівський державний університет

СТАЛИЙ РОЗВИТОК СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Глобальне загострення екологічної ситуації, зокрема взаємовідносин людини з природою, у кінці ХХ століття обумовило необхідність реалізації радикальних заходів щодо формування цілей та пріоритетів подальшого розвитку. Саме тому концепція сталого розвитку об'єднує три основні аспекти: економічний, соціальний і екологічний та є логічним перехідним етапом від екологізації наукових знань до соціально-економічного розвитку, що враховує прояв глобальних екологічних проблем. Особливо важливим завданням є обґрунтування механізмів сталого розвитку сільських територій як споконвічного джерела національного відродження.

Сталий розвиток для сучасного суспільства – це якісно новий та однозначно необхідний етап еволюції, новий соціальний устрій, специфічною особливістю якого є першочергове значення людини, якості її життя. У процесі становлення сталого розвитку соціально-економічний прогрес повинен характеризуватися не збільшенням обсягів виробництва, а досягненням оптимальних пропорцій між матеріальними благами та екологічною безпекою. В умовах євроінтеграційного вибору України особливого значення набуває децентралізація сільських територій як основи їх переходу на принципи сталого розвитку.

Євроінтеграційні процеси України тісно пов'язані з внутрішніми, які формують сучасну політику розвитку держави, спрямованість на децентралізацію територіальних одиниць, здатну забезпечувати національні інтереси. На шляху України до децентралізації проблемним питанням є оптимізація структури адміністративно-територіальних одиниць. Останні характеризуються надзвичайною подрібненістю на базовому рівні, особливо сільських територій. Переважна більшість сільських територіальних громад неспроможні надавати хоча б основні послуги місцевому населенню, що потребує передачі певних функцій від органів місцевого самоврядування сільських територіальних громад на рівень району та призводить до зменшення фінансових ресурсів сільських рад.

Метою децентралізації є розширення потенціалу громад, посилення їх мотивації до саморозвитку на основі формування адекватного інституційного середовища, перерозподілу повноважень і функцій виконавчої влади, підвищення ефективності використання місцевих ресурсів і власних можливостей. Особливо це стосується сільських населених пунктів, які нині є переважно депресивними адміністративними утвореннями. Крім того, завдання забезпечення сталого розвитку місцевих громад потребує розмежування управлінських функцій та повноважень на різних рівнях територіального управління.

Таким чином, власне управління сталим місцевим розвитком в умовах економічних та соціальних обмежень, необхідності організації раціонального природокористування передбачає взаємодію між суб'єктами господарювання, органами місцевої влади, громадськістю, що зумовлює потребу забезпечення належного рівня координації, контролю та відповідальності між ними.